

Det var magiskt!

Ibland upplever man något utöver det vanliga, något som tar tag i en och berör på djupet. Skönhet, musik, konst och poesi har den förmågan att gripa tag. Tårarna kanske rinner utan att man kan förklara varför och man finner att orden inte räcker till för att beskriva det man har varit med om. ”Det var magiskt”, kanske vi säger.

Häromkvällen besökte min sambo Anders och jag Boda kyrka, utanför Rättvik. Det var en hyllningskonsert till den kände spelmannen Sparf Anders, som skulle ha fyllt 100 år och höjdpunkten var Beethovens violinkonsert i D-dur. Nils-Erik Sparf, Sparf Anders son, är solist för kvällen. Han är verksam som solist och kammarmusiker över hela världen och bland sina många meriter är han bl.a. ledare för Drottningholms barockensemble och konsertmästare i Stockholms sinfonietta.

Musik har en alldeles speciell förmåga att gripa tag i både kropp, själ och ande. Nu råkar också Beethoven vara min absoluta favorit kompositör. Det finns ingen som så mästerligt kan uttrycka känslor i alla dess former, genom musiken, enligt mitt tycke.

Nu sitter vi alltså där i Boda kyrka en fredagskväll i slutet av november, en osedvanligt vacker kyrka med färgglada korfönster och en varm inbjudande atmosfär, utan några speciella förväntningar mer än att det skall bli en trevlig kväll med fin musik. Så kommer Nils-Erik Sparf in under stora applåder och konserten börjar. Om ni har hört Beethovens violinkonsert i D-dur, vet ni vad jag talar om, annars har ni en upplevelse framför er att njuta av. Med denna mästerliga violinist, orkester och dirigent är musiken på en redan hög nivå, men efter en mycket kort stund förstår man också att här finns det där lilla extra, som gör att det kommer att bli en upplevelse utöver det vanliga.

Konserten pågår i ca 45 minuter, men det är som om tiden upphör att existera. Publiken sitter andäktigt tysta, nästan lite framåtlutade som för att insupa varje ton, trollbundna av vad som sker i rummet. Jag märker att jag inte bara *hör* tonerna eller *ser* musikerna spela. Alla sinnen är med, det är nästan som om jag kan smaka på och känna doften av stämningen. Musiken går rätt in genom huden. Det är en total genomgripande upplevelse med alla närvarande i rummet. Vi delar något tillsammans, en andlig upplevelse bortom ord, bortom tid och rum.

När musiken till slut tystnar vill inte applåderna upphöra. Gång på gång får solisten och dirigenten komma in igen och ta emot folkets jubel. Till slut spelar de återigen några strofer ur violinkonserten och med några toner av *Bereden väg för Herran*, invävda i stycket, kan vi så småningom gå ut i novembermörkret, med ett leende på läpparna. Vilken upplevelse! eller som en av musikerna sade efteråt:

”Det var magiskt”!

Ulla Karlsson
Präst i Västanfors Västervåla församling
mejl: ulla.karlsson@svenskakyrkan.se